

Beethoven Academie

Beethoven Academie . William Conway

Spiegel Strijkkwartet

Lekeu, Ysaÿe, Beethoven

donderdag 2 december 2004

Beethoven Academie . Seizoen 2004-2005

Beethoven Academie . Vlaams Radio Koor . Tõnu Kaljuste
Anu Komsis sopraan
Eller, Henderickx, Tüür
woensdag 10 november 2004

Beethoven Academie . William Conway
Spiegel Strijkkwartet
Lekeu, Ysaÿe, Beethoven
donderdag 2 december 2004

Beethoven Academie . Reinhard Goebel
Albrecht Breuninger viool
Bach, Mendelssohn, Haydn
dinsdag 22 februari 2005

Beethoven Academie . Spiegel Strijkkwartet
William Conway muzikale leiding

Guillaume Lekeu (1870-1894)

Adagio voor strijkers 10'
Larghetto voor cello, twee hoorns, fagot en strijkers 10'

Eugène Ysaÿe (1858-1931)

'Les harmonies du soir' voor strijkkwartet en strijkers 10'

pauze

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Symfonie nr 8 in F, opus 93 26'
• Allegro vivace e con brio
• Allegretto scherzando
• Tempo di menuetto
• Finale: Allegro vivace

begin concert **20.00 uur**
pauze omstreeks **20.40 uur**
einde omstreeks **21.30 uur**

ism. **Beethoven Academie**

inleiding door **Jan Dewilde** . **19.15 uur** . **Foyer**
teksten programmaboekje **Jan Dewilde**
coördinatie programmaboekje **deSingel**
druk programmaboekje **Godefroit**

gelieve uw **GSM** uit te schakelen!



Foyer deSingel 

enkel open bij avondvoorstellingen in Rode en/of Blauwe Zaal
open vanaf **18.40 uur**
kleine koude of warme gerechten te bestellen vóór **19.20 uur**
broodjes tot net vóór aanvang van de voorstellingen en tijdens pauzes

Hotel Corinthia (Desguinlei 94, achterzijde torengebouw ING)

- Restaurant **HUGO's** at Corinthia
open van **18.30 tot 22.30 uur**
- **Gozo-bar**
open van **10 uur tot 1 uur**, uitgebreide snacks tot **23 uur**
deSingelaanbod: tweede drankje gratis bij afgifte van uw toegangsticket van deSingel voor diezelfde dag

Onvoltooid en vol beloftes

Een componist die de dag na zijn vierentwintigste verjaardag sterft... Een leeftijd waarop Mozart al meer dan dertig symfonieën had geschreven en Schubert al het grootste deel van zijn liederen had gecomponeerd. Maar op diezelfde leeftijd moest Wagner nog aan 'Rienzi' beginnen en had Debussy slechts enkele liederen en in de vergetelheid geraakte orkestwerken gepleegd. Een componist als Franck was zelfs de zestig al een eind voorbij toen hij met de 'Symphonie in d', de vioolsonate, het 'Quatuor' en de 'Trois Chorals' voor orgel zijn meesterwerken schreef. Indien Wagner, Debussy en Franck gestorven waren op de leeftijd van **Guillaume Lekeu** (Verviers, 1870 - Angers, 1894) had de muziekgeschiedenis hen misschien doodgezwegen. Dat dit ondanks alles met Lekeu niet het geval is, bewijst ten overvloede de kwaliteit van het kleine maar precieuze oeuvre dat hij heeft nagelaten. Het is pure speculatie hoe hij zou zijn geëvolueerd indien de tyfus niet ongenadig had toegeslagen, al formuleerde hij op zijn achttiende zelf wel een toekomstvisioen. Hij zou ooit een muziekdrama in de lijn van Wagner componeren: "Si jamais j'écris un tel drame, ce ne sera pas avant l'âge de quarante-cinq ans. Je veux, auparavant, non seulement être maître de toute la science harmonique, mais encore tenir ma mélodie propre, être entièrement sûr de mon langage musical." Het mocht niet zijn.

Lekeu volgde het actuele muziekleven op de voet, maar tegelijkertijd had hij als componist bijzonder veel respect voor de muzikale traditie. Toen hij in 1887 een aantal partituren van Bach in handen kreeg - van het 'Wohltemperiertes Klavier' tot de 'H-moll Messe', liet hij een vriend weten:

"Quelles machines! - Si tu savais combien il y a de vérité de sentiment, de profondeur de pensée sous cette forme abstraite de contrepoint scolastique. La correction de forme y centuple la beauté de la pensée et rien d'autre... Quelles splendeurs! Ce que cela me fait du bien pour mon harmonie d'étudier ces œuvres de géant, tu le comprends sans peine? Je sens maintenant que je commence à me comprendre le contre-point et je crois que c'est la forme la plus parfaite pour énoncer des idées musicales - mais aussi la plus abstraite, la plus difficile, à saisir et à manier."

Daarnaast was hij ook idolaat van Wagner. Hij had geen woorden genoeg om de prelude tot 'Parsifal' te beschrijven: "Il n'y a pas de mots au monde qui puissent décrire une oeuvre pareille. On se demande, comme en entendant celui de Tristan, si c'est de la musique. Ce que c'est que la vérité et l'obstination consciencieuse pour un artiste! Tout le secret des Maîtres est là: chercher à traduire une vie humaine et idéale sous la forme la plus précise et la plus parfaite possible." In 1889 trok hij op pelgrimstocht naar Bayreuth om er de 'Ring' bij te wonen. Na de uitvoering van 'Tristan und Isolde', gedirigeerd door Felix Mottl, zou hij al tijdens de prelude in zwijm zijn gevallen. En na 'Parsifal' noteerde hij in al zijn geestdrift: "Il est presque honteux de vivre au dix-neuvième siècle sans connaître la seule œuvre d'art de ce siècle, une œuvre incomparable, inouïe, surhumaine. (...) Parsifal m'a fait devenir passionnément religieux et je me sens des envies étouffantes d'aller à la messe, car c'est la seule chose qui rappelle cette rêverie surhumaine." Niettegenstaande zijn grote bewondering was Lekeu er zich van

bewust dat hij zijn eigen weg moest zoeken: “Je sens bien que le maître de Bayreuth pèse de tout son formidable poids sur ma pensée; mais enfin, je n’ai cherché qu’à le suivre fidèlement, à être simple et exact dans la déclamation, à être expressif.”

Lekeu zocht in Parijs hulp en advies bij César Franck die hem contrapunt liet studeren en hem op weg hielp. Toen Franck al na korte tijd in 1890 onverwacht stierf, bleef Lekeu verweesd achter. Het is in die periode dat hij zijn **‘Adagio voor strijkers’** schreef, een van zijn meest gespeelde werken. Niettegenstaande de onmiskenbare kwaliteiten van dit mooie werk bleef Lekeu, zonder de steun van zijn mentor Franck, vol twijfels. In zijn enige bewaarde brief omtrent dit ‘Adagio’ schreef hij aan Alfred Massau: “En dehors de cela j’ai bien un petit morceau pour quatuor d’orchestre, il est en ce moment chez un copiste des plus distingués, mais je commence à regretter la dépense qu’il va m’occasionner, car voici un mois et demi que je l’ai terminé et cela me paraît encore une œuvre mort-née. Tout cela est intolérable et me fait lever le cœur.” Het werk is opgebouwd rond een chromatisch thema dat zich doorheen het werk twijnt, nu eens verstillend en tot rust komend, om zich daarna weer een weg te banen naar een onbereikbaar lijkend hoogtepunt. Lekeu lijkt hier een ‘liaison’ te willen leggen tussen de Duitse geest en de Franse elegantie en charme. Het is niet verzocht om in dit ‘Adagio’ een hommage aan Franck te zien.

Kort daarna ging Vincent d’Indy zich over Lekeu ontfermen. In een poging hem zijn zelfvertrouwen terug te schenken, moedigde hij hem aan om deel te nemen aan de Prijs van Rome, de tweejaarlijkse staatsprijs voor muziek. Lekeu kandideerde, maar zonder al te veel enthousiasme: “Dieu sait pourtant qu’il est impossible de se présenter dans des conditions plus désastreuses que celles où je suis. Je n’ai pour ainsi dire pas travaillée cette année et j’ai perdu mon plus

ferme appui: le père Franck. - Par bonheur, j’ai connu, depuis cette mort si imprévue, Vincent d’Indy et j’ai pu, grâce à lui et sous sa direction, me remettre un peu au travail. Il m’a encouragé, et sérieusement conseillé de me présenter au concours. Je lui obéis et satisfais ainsi en partie mes parents qui n’ont, en ce moment, d’autre rêve que me voir un jour loti de cette récompense suprême et gouvernementale.” De voorbereidende proef, het componeren van een fuga, begon op 20 juli 1891. Als jongste deelnemer mocht Lekeu een thema uit de urne trekken. Het werd de ‘Polonaise’ uit ‘Mignon’ die ze in fuga voor orgel of voor kwartet moesten uitschrijven. Lekeu slaagde in de eliminatieproef en vierde dat met Eugène Ysaÿe: ze gingen op de kermis van Brussel frites eten. Op 25 juli ging Lekeu samen met zijn medekandidaten de loges van het oud justitiepaleis binnen om in de tijdsspanne van een kleine maand het lange gedicht ‘Andromède’ van Jules Sauvenière op muziek te zetten. Het werd een enerverende tijd. De kamers waren slecht geïsoleerd zodat het pianospel van de verschillende deelnemers overal te horen was en bovendien werd hij ziek. Toch slaagde hij erin om op 4 augustus de eerste versie te voltooien zodat hem voor het orkestreren nog twee weken restten. De jurybeslissing op 12 september werd een desillusie. De eerste prijs ging naar Paul Lebrun die bij zijn derde deelname de leeftijdsgrens had bereikt, de tweede prijs werd toegekend aan Carl Smulders, terwijl Lekeu vrede moest nemen met een ‘deuxième second prix’. Tot verbazing van velen kreeg Gentenaar Oscar Roels zelfs geen eervolle vermelding. De zwaar ontgoochelde Lekeu weet het resultaat aan het onbegrip van de juryleden voor nieuwe muziek. Aan d’Indy liet hij weten: “Ce n’est pas entre les concurrents que l’épreuve a lieu, c’est entre les conservatoires belges. (...) La cause de l’échec de Roels et du mien n’est autre qu’une vieille et éternelle rancune qu’ont les Académies musicales pour la musique moderne, mais pour moi le cas se complique de



Eugène Ysaÿe

mon éducation entièrement reçue à Paris et loin de toute conservatoire. (...) N'importe, je crois avoir bien fait et me présentant à ce concours. J'en sors plus fier, plus courageux." Dankzij het progressieve kunstcenakel 'Les XX' werd Lekeus cantate op 18 februari 1892 in Brussel uitgevoerd. Het concert werd bijgewoond door d'Indy en door Eugène Ysaÿe op wiens vraag Lekeu de prachtige 'Sonate in G' schreef. Het moet rond die tijd zijn geweest dat Lekeu het **'Larghetto voor cello solo, twee hoorns, fagot en strijkers'** heeft gecomponeerd. Het werk heeft lange tijd in de vergetelheid verwijld, tot het manuscript door Edgard Davignon werd teruggevonden in de bibliotheek van het conservatorium van Verviers. Naast de welsprekende lyriek valt in dit werk de voor een jonge componist toch wel beschouwende diepgang op. Bijzonder poëtisch is het naspel waarin de cello en de hoorn in een suggestief contrapunt een dialoog aangaan. Guillaume Lekeu overlijdt twee jaar later terwijl hij werkt aan een kwartet voor Ysaÿe. Het werk blijft onvoltooid en vol beloftes. Net als zijn leven.

Eugène Ysaÿe (Luik, 1858 - Brussel, 1939) was meer dan de legendarische violist zoals hij in de muziekgeschiedenis geboekstaafd staat. Hij was ook dirigent van de 'Concerts Ysaÿe' in Brussel, een concertorganisatie waarmee hij veel eigentijdse Belgische en Franse muziek uitvoerde. In 1918 werd hij zelfs dirigent van het Cincinnati Symphony Orchestra, waar hij de eerste keer naartoe werd gehaald door de Belgo-Amerikaanse componist-dirigent Frank Vanderstucken. De beslissing om meer te gaan dirigeren was ingegeven door zijn bezorgdheid om de stevigheid van zijn boogarm. De corpulente Ysaÿe leed aan diabetes en die ziekte deed zijn armen steeds meer deed trillen (iets wat nog versterkt werd door zijn vreemde booggreep). Naast violist en dirigent was Ysaÿe ook componist, al heeft hij formeel nooit compositie gestudeerd. Het zal niet verbazen dat hij op zijn



Ludwig van Beethoven. Gravure van Blasius Höfel naar L. Léronne, 1814.

best was als hij voor strijkers kon schrijven. Zijn zes sonates voor vioolsolo zijn ijkpunten in het vioolrepertoire. Naast acht vioolconcerto's, kamermuziek, een opera (in Waals dialect), schreef hij ook enkele originele werken voor strijkorkest. Zoals **'Harmonies du soir pour quatuor à cordes et orchestre à cordes opus 31'**. Ysaÿe begon deze 'rêverie' in 1922, zijn laatste jaar in Cincinnati, maar tijdens zijn terugkeer naar België raakte hij zijn schetsen kwijt. Hij vond ze pas twee jaar later terug en voltooidde het werk in mei 1924 in Knokke. De creatie vond plaats op 29 oktober 1925 in de muziekkapel van de koning. Deze gelaagde compositie baadt in een Franckiaanse chromatiek, al zijn sommige harmonieën iets gedurfter en worden bij momenten de grenzen van de tonaliteit opgezocht. De sfeer pendelt tussen feërie, elegie en mysterie.

Zowel Lekeu als Ysaÿe waren grote bewonderaars van Beethoven. Nadat Lekeu het vijftiende strijkkwartet van Beethoven had gehoord, legde hij zijn grote enthousiasme neer in een brief aan zijn moeder: "Je tremble encore de la fièvre que cette oeuvre m'a fichue; mon impression a été certainement la même que celle d'un aveugle habilement opéré de la cataracte." Ysaÿe heeft als solist én als dirigent veel muziek van Beethoven uitgevoerd. Zijn vertolking van Beethovens concerto was legendarisch. Omdat hij zoveel respect voor het vioolconcerto koesterde, wachtte hij tot zijn eenendertigste om het werk te benaderen. Zijn vertolking was eigenzinnig en legendarisch.

Ludwig van Beethoven (Bonn, 1770 - Wenen, 1828) werkte zowat simultaan aan zijn Zevende en **Achtste Symfonie**. De creatie van de zevende op 8 december 1813 (op een benefietconcert ten bate van oorlogsinvaliden) werd een succes zonder weerga. Al was het vooral zijn gedrochtelijke 'Wellingtons Sieg' dat het publiek wist te enthousiasmeren. Toen hij op 27 februari 1814 zijn Achtste Symfonie in première liet



Manuscript van de Achtste Symfonie, eerste pagina uit het eerste deel

gaan, 'gesandwichd' tussen de Zevende en 'Wellingtons Sieg', bleef zijn nieuwste symfonie enigszins in de schaduw van de viscerale energie van de Zevende en van het luidruchtige patriottisme van 'Wellingtons Sieg'. Iets wat Beethoven danig kwetste. Die lauwe ontvangst bij de creatie is de symfonie blijven vergezellen. Net zoals de Vierde, wordt ze nog altijd minder uitgevoerd. Die mindere populariteit is misschien te verklaren door de afwezigheid van grote meeslepende gevoelens. De Achtste is een saluut aan het vroegere symfonische ideaal en een ode aan het onbekommerd musiceren. Vrolijkheid en zelfs humor (vooral in het tweede deel en de finale) zijn nooit veraf. Een andere mogelijke reden voor de mindere appreciatie van deze symfonie is de Haydniaanse 'terugslag' in het derde deel. Beethoven bestempelde deze beweging expliciet als 'Tempo di Menuetto', een aanduiding die hij al lang uit zijn symfonieën had geschrapt. Toch is de Achtste Symfonie niet minder ambitieus dan haar voorgangster. Toen zijn leerling Carl Czerny eens wees op de mindere populariteit van de Achtste, riposteerde Beethoven: "Dat is omdat ze veel beter is." Deze 'kleine symfonie in F' - soms zo genoemd om haar te onderscheiden van de 'Pastorale' die in dezelfde toonaard staat - is sterk gecompriemd en dat geeft haar een intense kracht.

William Conway

De Schotse cellist en dirigent William Conway was gedurende tien jaar aanvoerder van de celli bij het Scottish Chamber Orchestra en het Chamber Orchestra of Europe. Een Arts Council Award gaf hem de mogelijkheid om zijn dirigentenstudie verder te zetten bij Jukka-Pekka Saraste in Helsinki. In 1992 werd Conway chef-dirigent van Camerata Scotland. In juli 1994 was Conway laureaat in de finale van de Leeds Conductors' Competition. Twee jaar later vormde hij de Seer Opera Company en het Seer Ensemble, waarmee hij in de herfst van 2001 de première gaf van 'The Seer Opera' van John Bevan-Baker. Voor zijn niet aflatende inzet voor hedendaagse muziek kreeg Conway de Scottish Society of Composers Award. Als gastdirigent werkte hij onder meer samen met het Scottish Chamber Orchestra, BBC Scottish Symphony Orchestra, Royal Scottish National Orchestra, Northern Sinfonia, Città di Ferrara, Orchestra del Teatro di Cagliari, de Schotse hedendaagse muziekgroep Hebrides Ensemble (waarvan hij artistiek directeur is), Scottish Concert Orchestra, Goldberg Chamber Orchestra, English Northern Philharmonia en Scottish Baroque Soloists. Conway werkt ook graag met jeugdorkesten als Youth Music Australia in Perth, Cebu Youth Orchestra in de Filipijnen en het Gustav Mahler Jugendorchester. Recent debuteerde hij als dirigent bij Sofia Philharmonic Orchestra en de Filharmonie. Er zijn ook samenwerkingen met Zagreb Philharmonic en American Phoenix Symphony Orchestra gepland.

Beethoven Academie

De Beethoven Academie werd opgericht in september 1993 en stelt zich tot doel om een zo authentiek mogelijke weergave van de laatklassieke en vroegromantische muziek te realiseren. Daarenboven bouwt de Beethoven Academie ruim plaats in voor hedendaagse muziek: zij wil vooral de 'klassiekers' uit dit repertoire brengen alsook aandacht besteden aan nieuw werk. Zo hebben belangrijke componisten (Henri Pousseur, Michael Finnissy en Param Vir) reeds compositieopdrachten van de Beethoven Academie ontvangen. Het orkest kende onmiddellijk een groot succes en wordt ten eerste gewaardeerd in binnen- en buitenland. Dit heeft geleid tot vaste samenwerkingsverbanden met deSingel te Antwerpen, waar de Beethoven Academie 'orkest in residentie' is, en met de stad Mechelen waar de Beethoven Academie permanent meewerkt aan een breed project rond 'Beethoven en zijn tijd'. Naast voormalig artistiek directeur Jan Caeyers, werd de Beethoven Academie geleid door gastdirigenten zoals Matthias Bamert, Harry Christophers, Roy Goodman, Andrew Parrot, Josep Pons, Sigiswald Kuijken en Allesandro De Marchi. In juli 2004 werd Hervé Niquet benoemd tot muziekdirecteur van de Beethoven Academie. Hij zal het orkest als chef-dirigent leiden vanaf het seizoen 2005-2006. De Beethoven Academie treedt op met de belangrijkste solisten van deze tijd zoals onder meer Olaf Bär, Augustin Dumay, Mario João Pires, Heinrich Schiff, Christian Zacharias en Thomas Zehetmair. Daarnaast werkte de Beethoven Academie samen met internationaal gerenommeerde koren zoals het Arnold Schönbergkoor uit Wenen, het Collegium Vocale en het Nederlands Kamerkoor. De Beethoven Academie verzorgt jaarlijks een vijftigtal concerten. Deze vinden

grotendeels in Vlaanderen en Nederland plaats. Daarnaast heeft de Beethoven Academie een belangrijke plaats ingenomen op de internationale concertscène. De concerten in het Musikverein en het Konzerthaus te Wenen, het Mozarteum te Salzburg, de Philharmonie in München, de Alte Oper in Frankfurt, het Cité de la Musique te Parijs, het Concertgebouw te Amsterdam en het Auditorio Nacional in Madrid, werden door pers en publiek unaniem zeer lovend onthaald en hebben geleid tot vele nieuwe uitnodigingen gedurende de volgende seizoenen. Naast de traditionele concerten werkt de Beethoven Academie ook regelmatig mee aan theater- en filmproducties en aan opera-voorstellingen van De Munt in Brussel: 'Don Pasquale' van Donizetti (2002), 'Il Re Pastore' van Mozart (mei 2003) en 'The Woman who walked into Doors' van Kris Defoot (september 2003). De Beethoven Academie nam drie cd's op voor Harmonia Mundi, waarvan de Nielsen-productie (met Walter Boeykens) internationaal hoge waardering verwierf. Ook verschenen nog een cd met Haydn-symfonieën (Voice of Lyrics) en een andere met onuitgegeven symfonieën van Antonin Reicha (Auvidis). De Beethoven Academie is in de voorbije jaren uitgegroeid tot een belangrijke en vernieuwende factor in het Vlaamse en Europese muzieklandschap.

Beethoven Academie

concertmeester	contrabas
Marian Taché	Lode Leire
1ste viool	Charice Adriaansen
Carol Minor	fluit
Karel Ingelaere	Sabine Warnier
Véronique Gilis	Frank Hendrickx
Orsolya Horvath	hobo
Mark Steylaerts	Jan Maebe
Igor Unterberg	Yf Bourry
2de viool	klarinet
Peter Despiegelaere	Geert Baeckelandt
Eva Vermeeren	Karel Plessers
Tatjana Scheck	fagot
Liesbeth Nijs	Francis Pollet
Hans Cammaert	Daniel Dumortier
Isabelle Decraene	hoorn
altviool	Rik Verducruysse
Marc Tooten	Fred Molenaar
Liesbeth De Lombaert	trompet
Katrien Smedts	Steven Devolder
Peter Mascher	Diederik De Roeck
Liisa Tamminen	
cello	pauken
Karel Steylaerts	Bruno Dooms
Steven Caeyers	
Johannes Burghoff	
Hans Vandaele	

Spiegel Strijkkwartet

Het Spiegel Strijkkwartet werd opgericht in 1996 en bestaat uit Elisa Kawaguti (laureate Elisabethwedstrijd 1985 en docente aan het Lemmensinstituut), Stefan Willems, Leo De Neve (Koninklijk Vlaams Muziekconservatorium van Antwerpen) en Jan Sciffer. Dankzij de volledige toewijding en de passie voor het strijkkwartetgenre, heeft het ensemble zeer snel nationale en internationale faam verworven. Het Spiegel Strijkkwartet is te gast in heel wat toonaangevende concertzalen en op talrijke festivals, zoals Filharmonische Vereniging Brussel, deSingel Antwerpen, Festival van Vlaanderen, Concertgebouw Amsterdam, Théâtre du Châtelet Paris, Musica Strasbourg, La Société de Musique de Chambre de Lyon, Frits Philips Eindhoven, Vrijthof Maastricht, De Doelen Rotterdam, Meistersingerhalle Nürnberg, Philharmonie Duisburg, Gesellschaft für neue Musik Mannheim, NDR Hannover, Berliner Konzerthaus; Villa Musica Mainz, Schleswig-Holstein Musikfestival, SDR Bern, Palau de Musica de Valencia, Pro Musica Madrid, Sociedad Filarmonica de Bilbao, Dartington Summer School, Huddersfield Contemporary Music Festival, BBC Belfast, Blachheath Halls London, Jeunesse Musicale Vienna...

Het repertoire van het Spiegel Strijkkwartet omvat zowel de grote tijdloze meesterwerken van Beethoven, Schubert, Brahms, Schumann, Debussy en Sjostakovitsj als de hedendaagse, soms controversiële werken zoals 'Black Angels for electric string quartet' van George Crumb, Jörg Widmann en Iannis Xenakis,... Anderzijds is het Spiegel Strijkkwartet een bron van inspiratie geworden voor hedendaagse componisten. De jongste jaren werden talrijke werken voor en met hen geschreven door onder meer Wim Henderickx, de Italiaanse componist Ivan Fedele, Peter Vermeersch en Frits Celis. Muzikale partners van het Spiegel Strijkkwartet zijn accordeonist Teodoro Anzellotti, klarinettist Jörg Widmann en de pianisten Joanna MacGregor, Bernhard Wambach, Florent Boffard en Stephen Kovacevich. Het Spiegel Strijkkwartet is kwartet in residentie in het Koninklijk Muziekconservatorium te Antwerpen en wordt structureel gesteund door de Vlaamse Regering.

Spiegel Strijkkwartet

viool

Elisa Kawaguti
Stefan Willems

altviool

Leo De Neve

cello

Jan Sciffer